

havns Hovedbanegaard var Tilholdssted for Flokke af unge, løsagtige Kvinder, der udbød sig selv til Salg for det tilrejsende mandlige Publikum. Trafikken blev drevet saa aabenlyst, at Politiet maatte skride ind. Dette er blot et Eksempel fra de unge Kvinders Verden. Der kunde med Lethed anføres mange flere. Man mindes endnu Forholdene paa Langelinie. For kort Tid siden bragte „Social-Demokraten“ en Meddelelse om Børneprostitutionen her i København, hvor det drejede sig om Pigebørn i 12—14 Aars Alderen. Ved de Undersøgelser, der er blevet foretaget af Poliassessor Prytz, viste det sig ikke at være et enkelt isoleret Tilfælde, men noget, der er ved at blive ret almindeligt, idet der er voksne Mænd, som ikke skammer sig ved at ødelægge disse Børns Ungdomsaar, ja maaske hele deres Liv. Dette som et Eksempel fra Børnenes Verden. Disse løse sædelige Forhold, hvorpaa jeg har fremdraget nogle faa Eksempler, har baaret deres Frugter. Statistikken viser, at i Aaret 1911—15 var af 15 000 fødende Mødre under 20 Aar kunde 6 000 gifte, 9 000 var ugifte og i mange Tilfælde rene Børn. I København androg de uægtefødte Børns Antal ca. 35 pCt. af samtlige fødte, i nogle Kvarterer i Byen indtil 45 pCt. Jeg vil gerne bemærke, at disse Beregninger ligger forud for Langeliniebegivenhederne. Godt for vort Land er det da, at der er Egne f. Eks. i Vestjylland, hvor Procenttallet af Børn, fødte udenfor Ægteskab, kun naar op til 2. Statistikken viser endvidere, at Skilsmissernes Antal er stærkt stigende. I København opløses hvert 8de Ægteskab; der indgaas aarligt ca. 8 000 Ægteskaber, og der opløses igen hvert Aar ca. 1 000, i Købstæderne opløses hvert 20de, og paa Landet hvert 60de Ægteskab. Nu bør man ikke lukke Øjnene for, at de her fremdragne Forhold betyder en stor Fare for et stort, levedygtigt Statssamfunds nødvendige Underbygning, nemlig Hjemmene. Gaar Hjemmets indre Forhold i Forfald, gaar ogsaa Samfundet ind i Forfaldstider. Verdensriget Roms Historie er et talende Eksempel herpaa, og det, at 1 000 Hjem opløses aarligt i vor store Hovedstad, taler ogsaa sit Sprog. Staten, Regeringen og Rigsdagen bør her, synes jeg, føle sit Ansvar og være paa Vagt. Jeg er af den Mening, at den Mand, hvis Familieliv er af den Art, at det ikke taaler at ses i fuldt Dagslys, har tjent sit Folk og sit Land saa daarligt, at det eventuelt ved Ansættelse i Statsembeder bør regnes ham som et Minus, og ved Besættelsen af Statens højere Stillinger bør et saadant Forhold være en Hindring.

Den norske Digter har sikkert Ret, naar han skriver: Hvo ej kan bygge sit eget Hus, hvad stort han bygger, det sank i Grus. Naar jeg har talt saa skarpt om denne Sag, er det for mit Folks og den danske Ungdoms Skyld, hvis Vé og Vel ligger mig saa meget paa Sinde. Ingen alvorlig Mand eller Kvinde vil kunne undgaa at lægge Mærke til den voksende Umoralitet og dalende sædelige Ansvarsfølelse, der som en snigende Kræftskade truer med at undergrave vort Folkesamfunds Sundhed. Det er vel bekendt, at de saakaldte Nick-Carter Romaner, der i udstrakt Grad læses af de unge, i mangfoldige Tilfælde er Aarsag til, at de bliver Forbrydere. Ligesaa ligger det lige for, at Bøger som „Den erotiske Hamster“ og „Jørgensfesten“ og flere andre kun vil øve en daarlig Indflydelse og forlede til sædelige Udskejelser og gøre stor Fortræd blandt den opvoksende Ungdom. Jeg skal derfor endnu en Gang tillade mig at henstille, at Forfattere som de to her nævnte og lignende slettes af Finansloven, og samtidig vil jeg anbefale, at Understøttelserne til Forfattere af gode og værdifulde Bøger forhøjes og om muligt forhøjes betydeligt.

I Sammenhæng hermed vil jeg henvende Opmærksomheden paa Dyrehavsbakkens Virksomhed. Jeg har en Følelse af, at i vore Bedstefædres og Oldefædres Tid kunde Livet paa Dyrehavsbakken forme sig ret fornøjeligt. Da var det Københavns gode Borgerstand, der drog til Fæst derude, men nu har Billedet ganske forandret sig. Storbyens Bærme søger derud, der kan altid være en Chance for den Slags Folk, og Politiets Rapporter fortæller om blodige Slagsmaal, Drikkeri, Røveri o. s. v. Billedet af Nutidslivet paa Dyrehavsbakken kommer ogsaa til at staa i et noget mærkeligt Lys, naar man erindrer, at da Bakken aabnedes i Foraaret, maatte Statsbanerne sætte et særligt Bølletoget i Gang for i den sene Nattetime at transportere det urolige Publikum ind til København igen. Dette synes jeg er ret betegnende for hele Situationen, da det paa andre Steder i Landet ikke kunde lade sig gøre at faa Togudvidelser. Den bedste Maade at komme Ondet til Livs paa var selvfølgelig at lukke Bakken, og ingen rettænkende Mennesker vilde savne det usle Gøgl. Men kan det ikke lade sig gøre, vilde der opnaas gode Resultater ved at forbyde Udskænkning af Spiritus derude. Man vilde derved spare Politiet for meget Arbejde, og man vilde spare Staten for Bølletoget. Den højtærede Justitsminister fortjener Tak for de ihærdige og alvorlige Bestræbelser, der fra hans Side